הרדיו והפיל

וו. דרגונסקי

ישנם היום בעולם מקלטי רדיו קטנים כאלה, גדולים לא יותר מקופסת סיגריות. יש להם אנטנה שניתן להוציא, והם נשמעים חזק מאוד, לפעמים על כל השכונה!
דבר מצוין! כזה בדיוק קיבל אבא מחבר שלו. המקלט נקרא "רדיו-טרנזיסטור". בערב שבו קיבלנו אותו שמענו כולנו תוכנית. אני למדתי היטב לטפל באנטנה והוצאתי והכנסתי אותה, סיבבתי את כל הגלגלים ומוסיקה נשמעה ללא הפסקה ובקול רם, כי כך כוונתי את המכשיר. אין מה לשמוע דיבורים.
ובבוקר יום ראשון היה מזג אוויר יפה, השמש חיממה ואבא אמר מיד בבוקר "אכול מהר ונלך היום לגן חיות. כבר הרבה זמן לא היינו שם." שמחתי ומיד התחלתי להזדרז. הו, כמה אני

אוהב ללכת לגן חיות, להביט על למה קטנה שאולי ניתן יהיה לקחת על הזרועות וללטף. ואצלה הלב דופק והיא מניעה ברגליה הקטנות. נכון לפעמים מקבלים מכה וזה כואב, אבל מילא, כך זה קורה.
או נמר קטן. היה טוב לקחת גם אותו על הידיים. והוא יביט עליך בעיניים עצובות, פחד אוחז אותו.

הוא חוששש, טיפשון, שהנה, הגיע זמן למות. ועוד יותר טוב לעמוד בגן חיות לפני חצר של תאו ולחשוב שזה הר חי, שעליו חרטו פנים של איש זקן. אתה עומד בפני ההר הזה, ואתה רק שוקל עשרים וחמישה קילו וגובהך תשעים ושמונה סנטימטר.
כשהלכנו דמיינתי לי עוד ועוד דברים, והלכתי מהר, לא קפצתי כי בידיים החזקתי מקלט רדיו והוא השמיע מוסיקה. ואני העברתי מתחנה לתחנה והייתי במצב רוח מרומם.
כשהגענו, אבא אמר "לפיל", כי מכל חיות הגן הפיל היה אהוב ביותר על אבא. ואבא ביקר אצלו תמיד בהתחלה, כמו אצל מלך. ראשית בירך את הפיל ורק אחר כך הלך לאן שהובילו עיניים. וגם הפעם עשינו כך.
הפיל עמד מצד ימין של הכניסה, בחצר מיוחדת, מוגבהת, וכבר מרחוק ניתן היה לראות את גופו הגדול, הדומה לצריף אפריקאי העומד על ארבע תמיכות.
קהל רב עמד מול החצר שלו ונהנה ממראה הפיל. ניתן היה לראות את פניו הנחמדים, הוא מצמץ בשפתיו המשולשות, נענע את ראשו דמוי אצטרובל ענק, נפנף באוזניו.
ואני מהר השתחלתי בין הצופים אל שנגו שלנו. קראו לו שנגו והוא היה בן של פיל הודי מקסמוד. כך כתוב היה על לוח מיחד שעל גדר החצר.
אבא התיישר וצעק "בוקר טוב, שנגו מקסמודוביץ'!" והפיל הביט עליו ונענע בשמחה בראשו, כאילו אומר "שלום, שלום. איפה היית כל הזמן הזה?"
הצופים הביטו על אבא בחיוך ובקנאה. גם אני קנאתי שהפיל ענה לאבא. רציתי ששנגו ישם לב גם עלי ולכן צעקתי בקול רם "שלום שנגו מקסמודוביץ'! ראה איזה דבר יש לי!" והרמתי גבוה את הרדיו-טרנזיסטור של אבא. ומהמקלט נשמעה מוסיקה והוא ניגן כל מיני שירים סובייטיים. ושנגו מקסמודוביץ' הסתובב והתחיל לשמוע את המוסיקה הזו. ופתאום הוא הרים גבוה את החדק, הושיט אותו אלי והוציא מידי את המכשיר האומלל.

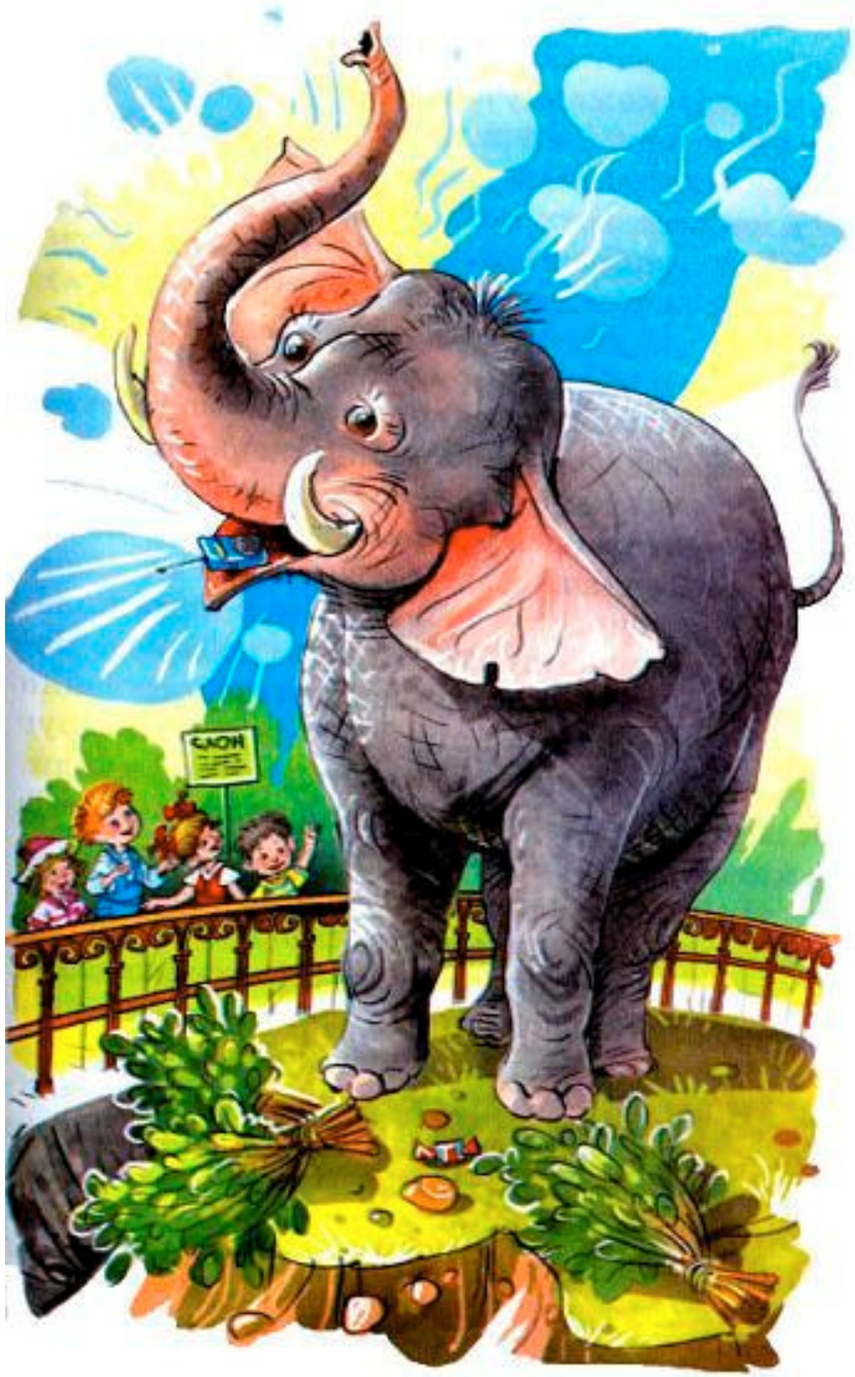

אני התאבנתי, וכך גם אבא. וכל הקהל התאבן.
בוודאי חשבו מה יהיה עכשיו? יחזיר? יזרוק על
הארץ? ימחץ ברגליו? ומסתבר ששנגו
מקסמודוביץ' רצה רק לשמוע טוב יותר מוסיקה.
הוא לא הכה במקלט ולא החזיר אותו. הוא רק
החזיק אותו וזה הכל! הוא שמע מוסיקה.
אבל אז, להכעיס, המוסיקה נפסקה. אולי הייתה
להם הפסקה, אינני יודע. אבל שנגו
מקסמודוביץ' המשיך להקשיב. הוא נראה כאילו
הוא מחכה שהמוסיקה תחזור. אלא שצריך היה
לחכות הרבה זמן, כי המקלט שתק. ואז שנגו
מקסמודוביץ' חשב כנראה "איזה דבר חסר
תועלת אני מחזיק כאן? למה הוא לא מנגן?
ואולי הוא דווקא טעים?"
ובלי לחשוב הרבה הפיל שלנו הכניס את המקלט
ישר תחת החדק, לתוך הפה שלו. לא לעס, אלא
רק שם אותו פנימה כמו לארגז, ושלום לרדיו!
הקהל השמיע אה! ואו! מהפתעה. והפיל הביט
על הקהל עם חיוך מחוצף ואמר בקול חנוק
במקצת "מתחילים שידור התעמלות".

ו!
ומיד התחילה מוסיקה רעשנית. כולם התחילו לצחוק. וקם צחוק אדיר בקהל, לכולם בטן התחילה ממש לרעוד מרוב צחוק, ובגלל הרעש

הזה לא ניתן היה לשמוע יותר כל צליל אחר. הפיל עמד לגמרי בשקט ורק בעיניו ניתן היה ראות ביטוי ליצני כלשהו.

וכשכולם התחילו להירגע, מפה הפיל נשמע קול, קצת חנוק אבל ברור למדי "תתחילו בקפיצות במקום, אחת - שתיים, אחת - שתיים!"
בקהל היו הרבה בנים ובנות וכשהם שמעו על קפיצות הם צעקו משמחה. והתחילו מיד לקפוץ. הם נכנסו למשחק הזה "אחת - שתיים! אחת - שתיים!" וקפצו והסתובבו וצעקו בקול. בוודאי! מי לא ירצה לקפוץ לפי הקצב שנותן הפיל? הרי כולם. באותו הרגע קפצתי גם אני. אומנם הבנתי היטב, שלמי שלא יהיה, אבל לי הכי פחות סיבה לקפוץ ולשמוח. הייתה לי סיבה לבכות. אך בכל זאת קפצתי כמו כדור, חד - שתים, חד - שתיים! יוצא שלקחו ממני את המקלט, ואני מקבל את זאת בשמחה. ובינתיים כולם המשיכו כך. אלא שאז הפיל עבר לתרגיל הבא.
"לקמץ ידיים לאגרופים ולבצע תנועות דחיפה. אחת-שתיים-שלוש!" כאן התחיל המחזה. ממש תחרות אירופה באגרוף. ילדים וילדות אחדים התחילו לדחוף אגרופים זה לזה. עבר שם זוג זקנים והסבתא שאלה "מה קורה כאן? איזו

ריב?" והזקן ענה לה "זה רגיל לגמרי. הפיל נותן תרגילי התעמלות לציבור." סבתא פערה רחב את פיה.
אבל אז שנגו מקסמודוביץ' השתתק ואני חשבתי שהמקלט שלי נשבר אולי בבטן שלו. כנראה נפל במעי כלשהו ונעלם לתמיד. ובאותו הרגע הפיל הביט עלי, נענע את ראשו בצער וברגש עמוק שר "האם תזכור איך הכזיב אותנו המזל.."
אני כמעט ובכיתי מרוב צער. האם אזכור! ואיך! עוד רגע והייתי מתנפל עליו באגרופים. אך אז נכנס לחצרו של הפיל אדם בסינור אפור. בידיו החזיק כחמישים או יותר חבילות ירק ואמר לפיל "נו-קה, נו-קה, תראה מה מנגן אצלך? רק בשקט, בשקט. הבאתי לך ירק, תאכל."
והוא פרש את הירקות לפני הפיל.
שנגו מקסמודוביץ' שם לרגלי האיש את המקלט שלי בזהירות רבה, ואני צעקתי "הידד!" וכך גם כל אלה שראו.
והפיל הסתובב והתחיל לאכול את הירק.
האיש בסינור נתן לי את המקלט. הוא היה חמים ומלא ריר.
בבית אבא שם אותו על המדף ועכשיו פותחים כל ערב. איזה צלילים! ממש פלא! בואו לשמוע!